

PRAMEN

MESAČNÍK MICHALOVSKÉJ PRAVOSLÁVNEJ EPARCHIE

JÚL 2008

ČÍSLO 7

ROČNÍK 6

CENA 8 Sk

Kto niečo robí, urobí aj chybu

Medzi ľuďmi vládne dosť silné povedomie, že ak niekto robí veľa, tým menej chýb by mal robiť a že by už chyby ani vôbec nemal robiť.

Je pravdou, že ak niečo konáme viackrát za sebou, naberáme prax, skúsenosti, zručnosť..., ale ani to nás neochráni pred chybami, ktoré sa môžu vkradnúť. A nenašli by sme hoc najlepšieho majstra, umelca, ktorému by z pod jeho rúk nevyšiel sem-tam nepodarok, aby na svojej práci neurobil nejakú chybu.

Úprimne si priznajme pravdu - kto z nás neurobil chybu? Aj ten, kto sa pred ňou najviac varoval! Iba ten chybu neurobil, kto neurobil nič. Toto snáď najlepšie vystihol nemecký spisovateľ Goethe, ktorý píše: „Niektorí ľudia nerobia chyby, lebo dosiaľ neučinili nič, čo by stálo za to“. Život však dosvedčuje, že práve tí ľudia, ktorí nič „čo by stálo za to“ nevykonali a neurobili žiadnu chybu, veľakrát idú vyvádzať dôsledky z chýb ľudí, ktorí hoc urobili chybu, ale urobili aj mnoho toho „čo stálo za to“.

Položme si otázku: Kto z nás by mohol hodiť kameňom do svojho priateľa, ak je bez chyby? Myslím, že nikto! Veď chybili ľudia všetkých kategórií - kráľ Dávid, sv. apoštol Peter, svätci, ľudia vysoko postavení, národy, štáty, ... a preto najklasickejším nám tu bude príklad zo Svätého Písma. Keď privedli k Isusovi Christovi ženu, ktorú pristihli pri hriechu, aby ju odsúdil, On odpovedal všetkým žalobcom, ktorí boli ochotní ju kameňovať: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameňom“. Nebolo však človeka, ktorý by sa bol osmelil, trebárs len celkom malým kameňom hodiť do pristihnutej hriešnice, lebo každý sa cítil byť vinným z vykonania hriechu a chýb vo svojom živote.

Ak hovoríme o chybách, nezabudnime, že je veľmi dôležité pri posudzovaní chyby hľadať a pátrať po tom, či je chyba konaná úmyselne, alebo neúmyselne. Ak úmyselne, tak s akým cieľom. V inom prípade s prihliadnutím na to, že naša ľudská slabosť a nestálosť je veľmi náchylná k chybám. O akých ľuďoch sa jedná - o ľudí vzdelaných, menej vzdelaných, prostých, jednoduchých

... Keď sa nám naše chyby vytknú, prijmime to a poučme sa z toho, majú na zreteli slová sv. Jána Zlatoústeho, ktorý hovorí o mocnej sile dobrého príkladu, ale takisto o sile - poučenia sa zo zlého príkladu.

Treba si však veľmi dobre uvedomiť, že z nášho kresťanského hľadiska je správne vidieť prv brvno vo vlastnom oku, až potom smietku v oku svojho brata, ako to povedal sám Isus Christos. Preto sa snažme vždy v prvom rade odstrániť brvno zo svojho oka, až potom smietku z oka svojho brata. Treba poznamenať, že aj veľká horlivosť človeka doženie k chybe, o čom nás poučuje najhorlivejší apoštol sv. Peter, ktorý sa trikrát zriekol Isusa Christa a len jeho hlboké pokánie ho naspäť zaradilo do radov apoštolov.

prot. ThDr. Štefan Horkaj

Svätý Prorok Eliáš

Pôsobenie proroka Eliáša spadá do obdobia panovania kráľov Achába a Ochoziáša okolo rokov 873 - 853 pred Christom v severoizraelskom kráľovstve. Predstavuje typ proroka veľkej náboženskej horlivosti, ktorá mu zabezpečila trvalú pamiatku nielen v Starom, ale aj v Novom Zákone, kde sa napríklad hovorí o jeho účasti spolu s Mojžišom pri premenení Christa na hore Tábor pred tromi najbližšími apoštolmi - Petrom, Jakubom a Jánom (Mt 17, 3). Svätý prorok Eliáš je považovaný za jedného z najvýznamnejších prorokov Starého Zákona.

Narodil sa vo Fesbii Galaadskej približne 900 rokov pred vtelením Boha Slova. Svätý Epifánios Cyperský nám načrtáva určitú tradíciu o detstve proroka Božieho - Eliáša a hovorí, že meno, ktoré mu bolo dané, do určitej miery ovplyvnilo jeho život a pôsobenie, nakoľko Eliáš znamená Hospodinova sila.

Od detstva zasvätil svoj život Jedínemu Bohu. Žil na púšti asketickým spôsobom života, kde neustále prebýval v prísnom pôste a modlitbe, až kým nebol Hospodinom povolaný na svoju prorockú službu.

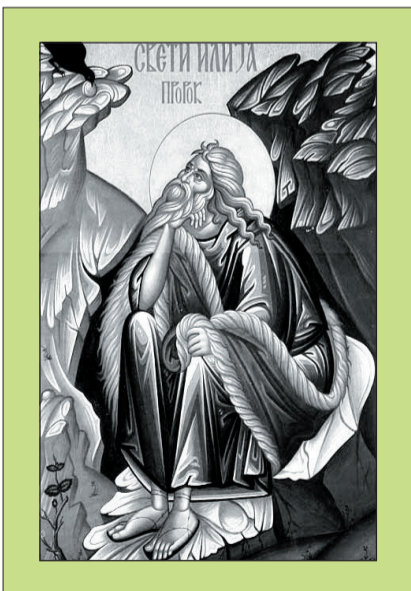
Za vlády kráľa Achába nastal veľký úpadok mravov a v krajine panoval hriech. Vtedy Hospodin na dvor kráľa Achába posielal proroka Eliáša, pevného vo viere a zbožného človeka, ktorý horlivo vyčíta Izraelitom, že odstúpili od pravej viery, páchajúc veľké zlo, nespravodlivosť a keďže vykorisťujú chudobných a nechcú činiť pokánie, postihne ich veľké sucho a hlad. V tom čase izraelský národ odstúpil od pravej viery svojich otcov v Jedíného Boha a uctieval pohanských bôžikov.

Eliáš bol obdarený veľkou blahodaťou od Boha, preto činil mnohé zázraky. Keď pre hriech Achába a Izraelitov oznámil, že po tieto roky bude pršať len na jeho príhovor k Hospodinovi, nepršalo tri a pol roka. Až na Eliášove modlitby Boh milostivo zoslal dážď na zem. V čase veľkého hladu, keď prebýval v dome chudobnej ženy v Sarepte Sidonskej, ako odmenu za jej pohostinstvo dáva Boh Eliášovi moc zázračného rozmnožovania múky, z ktorej táto žena robila potravu. Keď tejto žene zomrel syn, Boh ho na Eliášove modlitby vzkriesil z mŕtvych.

Celý boj medzi Achábom, jeho manželkou Jezabel

a Eliášom, bol bojom o správnu vieru, prostredníctvom ktorej išlo i o zlepšenie morálky a sociálnej spravodlivosti v celom severoizraelskom kráľovstve. Eliáš bol vodcom Izraelitov, ktorí pre svoju živú vieru v Boha boli kruto prenasledovaní. Achábova manželka Jezabel mala v obľube pohanske obyčaje, preto veľmi nenávidela Božích prorokov, ktorí vyzývali národ, aby zostaval v pevnej viere, preto ich prenasledovala a dávala ich vraždiť. Eliáš si len Božou prozreteľnosťou a zázrakmi veľakrát zachránil život pred jej vojakmi.

Víťazný Eliášov boj s Achábom sa skončil v čase, keď Eliáš dokazoval Achábovi a pohanským kňazom nezmyselnosť pohanskej modloslužby. Ako dôkaz pravosti Eliášových slov a Božej moci, Eliáš vyžiadal u kráľa pred zástupom ľudu, aby bol postavený oltár, na ktorom by bolo drevo a obeť. Eliáš vyzval pohanských kňazov, aby sa, ak je ich náboženstvo pravé, modlili k svojim bôžikom, ktorí by zapálili túto obeť.

Vyššie štyristopäťdesiat pohanských kňazov nedokázalo ani po dlhých modlitbách a obradných tancoch svojich falošných bohov uprosiť k tomu, aby sa ich obeť zapálila. Keď bolo jasné, že pohanskí kňazi a ich bôžikovia sú bezmocní, Eliáš pred zrakmi ľudu postavil oltár Bohu z dvanástich kameňov na počesť dvanástich izraelských pokolení, naložil naň drevo, obeť a dal ho trikrát poliať vodou, aby tým odstránil akékoľvek podozrenie z podvodu. Po krátkej a vrúcnej modlitbe k Bohu, Boh zoslal z neba oheň tak, že sa obeť na oltári zapálila. Tým Eliáš upevnil vieru izraelského ľudu v Boha.

Celý národ činil pokánie a vyznával, že Hospodin je pravý Boh. Dokonca aj samotný kráľ Acháb si uvedomil svoje zlé činy a oľutoval svoje hriechy.

Podľa biblickej zvesti je Eliáš zobrazovaný ako najhorlivejší prorok, ktorého Boh za jeho vernosť odmenil tým, že ho zbral do neba zaživa. Podľa tradície Cirkvi, prorok Eliáš bude predchodcom druhého príchodu Isusa Christa. V Pravoslávnej cirkvi nepretržite uctieваме proroka Eliáša ako starozákonného svätca, preto sú na jeho počesť aj dnes postavené mnohé chrámy.

jerej Vasyľ Kuzmyk

Duchovný správca a veriaci Pravoslávnej cirkevnej obce v Sobranciach

Vás srdečne pozývajú

na posvätenie novopostaveného chrámu, ktorý bude zasvätený

svätému apoštolom rovnému Vladimírovi

v nedeľu dňa 20. júla 2008

s týmto programom:

8.30 hod. Privítanie miestneho biskupa vladyku Juraja a hierarchov zo zahraničia

8.40 hod. Posvätenie chrámu

10.00 hod. Svätá archijerejská liturgia

13.00 hod. Ukončenie a slávnostný obed pre pozvaných hostí

Tešíme sa na spoločnú účasť

Telefonický kontakt - 0908 975 640, 056/6521069

VÝZVA O POMOC

V kontexte projektu Komisie pre štúdium dejín Pravoslávnej cirkvi na Slovensku si dovoľujeme osloviť všetkých, ktorí by mali záujem zúčastniť sa na zbierke materiálov o osobnostiach Pravoslávnej cirkvi na území Čiech, Moravy a Slovenska.

Projekt má za cieľ postupne zhromažďovať materiály o osobnostiach Pravoslávnej cirkvi, ktoré by potom boli vydané v knižnej podobe.

Cieľom projektu je zozbierať materiály v podobe spomienok, zápiskov, dokumentov a iných historických materiálov, ktoré by pomohli zmapovať a uchovať pamiatku na významné osobnosti pravoslávia pre budúce generácie.

Všetky vhodné príspevky budú publikované spolu s údajmi prispievateľov. Zaujímame sa o osobnosti z akéhokoľvek obdobia. Uvítame akékoľvek spomienky alebo reflexie.

Príspevky a ostatné relevantné materiály zasielajte, prosím, na adresu:

ThDr. Václav Ježek, PhD., predseda Komisie pre štúdium dejín Pravoslávnej cirkvi na Slovensku
PBF PU v Prešove
Masarykova 15
081 60 Prešov

Ďakujeme za Vašu spoluprácu

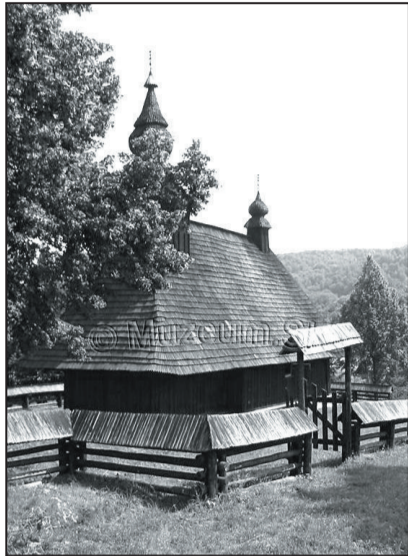
Národ, ktorý nepozná svoju históriu, často padá do chýb minulosti!

Pravoslávie na Slovensku po zavedení únie

Keď sa na úniu pozrieme z hľadiska jej počiatkov v Užhorode, zistíme, že užhorodský uniatský biskup Parthenij Rostošinský bol rodom Srb, pravoslávny, pochádzal z obce Sekule pri Moravskom Svätom Jáne v bratislavskej stolici. Narodil sa v pravoslávnej rodine r. 1592, vstúpil do monastiera v Mukačeve a na biskupa bol vysvätený v Alba Júlii troma pravoslávnyimi biskupmi.

Michal Lučák vo svojej Históriai píše, že ostrihomský arcibiskup Juraj Lipaj mu dovolil byť mukačevským biskupom r. 1651 a tri roky písal do Ríma, ospravedlňoval ho a vymýšľal dôkazy na jeho ospravedlnenie u pápeža kvôli tomu, že bol vysvätený pravoslávnyimi biskupmi. Tvrdil pápežovi, že Parthenij priznal svoj omyl, že od neho nevyžadovali pravoslávne vyznanie viery a pod. Okrem toho Lipaj pripomínal pápežovi, že keď ho čím skôr neuznajú za biskupa, hrozí totálny odpad od únie, lebo v tom čase sa už viac ako 100 duchovných vrátilo k pravoslávnej Cirkvi. R. 1655 nový pápež prehladol Parthenijov "priestupok", udelil mu jurisdikciu nad mukačevskou eparchiou a na všetko sa zabudlo. Petronij Kaminský zase píše jágerskému biskupovi, že "keď nedá Rusinom osvedčeného biskupa, nikdy sa nestanú uniatmi, prietahom rokov takými boli Joanikij, Porfirij, Vasil, Vološinskij, Mavrokordat, tí všetci tým, že neboli osvedčení a cudzí, ani muchu, takpovediac, by neurobili uniatskou".

Ďalším svedectvom toho je aj Bukvar z r. 1770, ktorého autorom je mukačevský biskup Ján Bradáč /1732 – 1772/, rodák z obce Torysky pri Levoči. Ide o šlabikár v cirkevnoslovanšom jazyku, ktorý bol vydaný r. 1770 vo Viedni v novozriadenej Kurzbeckovej tlačiarňi. Má 70 strán písaných cyrilikou a obsahuje aj ranné, večerné a iné modlitby, je vreckového formátu. Táto tlačiareň bola Máriou Teréziou splnomocnená tlačiť knihy cyrilikou pre Srbov, Rumunov, Ukrajincov a Slovákov. Križevacký biskup Božičkovič ako cenzor gréckokatolíckych kníh však objavil v textoch šlabikára pravoslávne vyznanie viery. Symbol viery tu má nadpis: Symbol viery a Desiat' Božích prikázání podľa poradia pravoslávnej Cirkvi. To sa podľa jeho názoru prišlo katolíckym dogmami a preto v liste Márii Terézii obvinil biskupa Jána Bradáča z pravoslávia. Biskup Bradáč poveril teológa Babiloviča napísať kontrakritiku a poslal ju v r. 1771 do Viedne, ale ani to nezabránilo zničeniu celého nákladu spálením. Donedávna sa vedelo, že jediný výtlačok tejto vzácnej knihy sa nachádza vo Viedni. V r. 1964 bol na košickej fare objavený aj druhý poškodený výtlačok. Dnes sa nachádza v Múzeu ukrajinskej kultúry vo Svidníku. Celý Bukvar je odfotografovaný v Náučnom zborníku múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku č. 10, 1982. Keď bol biskup Bradáč obvinený z pravoslávia chorvátskym biskupom a z toho, že prikázal vytlačiť tzv. Azbukovicu, vydanú v Kyjeve, v ktorej boli pravoslávne modlitby a uvedení svätí Atosu, bol donútený prisahať vernosť únii pred fogarašským uniatským biskupom Atánom Rudnickým.

Aj biskup A. Bačinský bol priaznivcom východného obradu. Poslal dvoch baziliánov do Kyjevo-Pečerskej Lavry, aby sa zoznámili s poriadkom tamojšieho monastiera a taký poriadok chcel zaviesť do svojich monastierov. Zachoval sa nám ručne písaný Irmologion z toho pobytu. Bačinský bojoval za to, aby duchovní ovládali cirkevnoslovanšský jazyk, lebo mnohí boli učení, ovládali cudzie jazyky, ale cirkevnoslovanšský jazyk neovládali /proces postupného odcudzovania/. Išlo o duchovných, ktorí študovali na západných školách. Keď sa isté sily usilovali zrušiť východný obrad prostredníctvom vlády, Bačinský to nedovolil a neprijal žiadne sľuby. Preto Mária Terézia, ktorá podporovala úniu a zaviazala mukačevských biskupov pevnými platmi zo štátnej pokladnice a taktiež sa usilovala vyrovnáť vo všetkom uniatských duchovných s latinskými, zriadila Cisársky generálny gréckokatolícky seminár vo Viedni zvaný Barbareum, aby sa v ňom duchovní naučili zjednocovať pravoslávnych s Rómom.

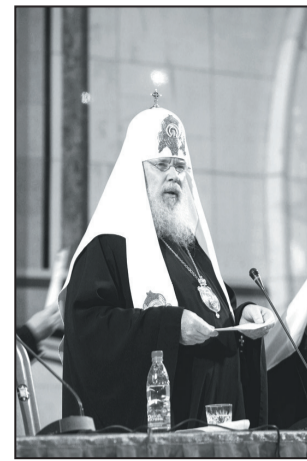
Farár Jozef Festory píše r. 1872 v Cejkove kroniku a tvrdí, že Cejkov je stará farnosť. Rímskokatolícka kronika z tej istej obce spomína duchovného Michala – "gréckeho obradu" /greci ritus sacerdos/, čiže nezjednoteného, pravoslávneho.

Hoci bola únia úradne vyhlásená a násilím presadzovaná, pravoslávie sa tu nielen zachovalo, ale čas od času sa usilovalo o obnovu svojich pozícií. Na takúto akciu sa podujal aj A. I. Dobriansky, spoluzakladateľ Matice Slovenskej. Podujal sa zorganizovať hnutie za oficiálnu obnovu pravoslávnej Cirkvi u nás, zapojil do tohto hnutia duchovenstvo, inteligenciu a veriacich. Chceli vybojovať autonómiu pre východnú Cirkev a Dobrianskym bol vypracovaný podrobný elaborát odôvodňujúci tieto požiadavky. Bol si vedomý toho, že úniu sa príliš pripútal k západnej cirkvi a stratili svoju identitu: duchovnú a postupne i národnú. Táto idea žije dodnes, hoci tí, na ktorých sa Dobriansky najviac spoliehal, najviac sklamali, sklamali zo strachu a tak je to aj dnes. Výnimkou je 96 duchovných, ktorí po 2. svetovej vojne nechali bokom strach a začali s obnovou tejto myšlienky a ešte pred tzv. prešovským snemom sa vnútorne rozišli s úniou. Mnohí zostali tejto myšlienke verní až do svojej smrti, iní sa dali opäť zastrašiť, duchovne odzbrojiť, ba pár z nich sa vrátilo naspäť k únii. Máme k dispozícii originálny zoznam týchto duchovných, ktorí sa rozhodli obnoviť pravoslávie bez politických motívov. Prišiel však politicky motivovaný prešovský snem a veci sa začali uberať celkom iným smerom. Avšak tí, ktorí zostali verní tejto myšlienke, pracovali nerušene až dodnes a ovocie ich snaženia je viditeľné, hoci život pravoslávnej Cirkvi na Slovensku poznamenal nový úder a opäť cez vládu a zákon.

Ludia si stavajú nové chrámy, lebo vedia, prečo to robia – pre vieru otcov, pre vernosť pravoslávii, pre vernosť Christovej Cirkvi, pre vernosť cyrilometodskému odkazu.

prot. ThDr. Štefan Horkaj

AKTUALITY Z PRAVOSLÁVNEHO SVETA

Archijerejský Sobor Ruskej Pravoslávnej Cirkvi

24. júna 2008 sa v Moskve začali pod vedením patriarchu moskovského a celej Rusi Alexeja II., obrady Snemu biskupov moskovského patriarchátu, ktorý bol zvolaný z príležitosti 1020. výročia prijatia kresťanstva na Rusi.

Snemu sa zúčastnilo 196 hierarchov - metropolitov, arcibiskupov, eparchiálnych i vikárnych biskupov Ruskej Pravoslávnej Cirkvi. Prvýkrát, skoro po 100 rokoch, sa snemu zúčastnili aj predstavitelia Ruskej Pravoslávnej Cirkvi v Zahraničí pod vedením jej prvohierarchu metropolitu Ilariona. Túto historickú udalosť, ktorá vychádza z aktu zjednotenia sa Ruskej Cirkvi, ktoré sa udialo v predchádzajúcom roku, vyzdvihol aj patriarcha Alexej vo svojom otváracom príhovore.

Otvorenia Snemu sa zúčastnili aj prezident Ruskej Federácie Dmitrij Medvedev a prezident Bieloruska Alexander Lukašenko.

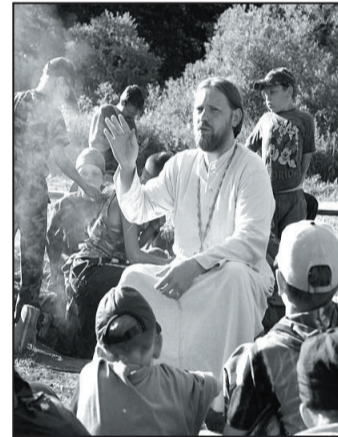
Snem sa zaoberal problémami Cirkvi v súčasnom svete, postavením Cirkvi, jej misiou v rozmáhajúcej sa sekularizovanej spoločnosti. Snem takisto rozšíril rady všeobecne uctievaných svätých: sv. biskup Antonij Voronežský, sv. arcibiskup Ján San Franciský, sv. igumenia Julianu a mníška Eupraxida.

Snemové obrady boli zakončené 29. júna 2008.

Z posolstva metropolitu Ilariona k Dňu mládeže

Pri otvorení XII. Celosvetového ruského národného snemu v Moskve, prvohierarcha Ruskej Pravoslávnej Cirkvi v zahraničí metropolita Ilarion vystúpil so svojim posolstvom ku Dňu mládeže.

„Mládež, to nie je iba naša budúcnosť – to je naša prítomnosť. Preto zasluží našej osobitnej pozornosti, lebo práve ona je pozvaná nachádzať nové cesty nesenia evanjeliovkej zvesti. Bez mládeže v súčasnej spoločnosti, namiesto nášho vzrastu, sa ocitneme na mŕtvom bode stagnácie.“

Vladyka podčiarkol, že zvlášť Ruská cirkev v Zahraničí rozosiata po celom svete, môže plniť túto misiu – šíriť odkaz Pravoslávia medzi všetkými národmi.

„Ak sa nám podarí získať a zjednotiť mládež, zvlášť tú, ktorá horí láskou k Bohu a túžbou slúžiť Cirkvi a vlasti, tak budeme schopní urobiť mnoho dobrého pre Cirkev, Pravoslávie i celú našu spoločnosť.“

zdroj: patriarchia.ru., cerkiew.pl., newsru.com

DVE NEZABUDNUTEĽNÉ NEDELE V BEŽOVCIACH

Pod'akovanie otcovi Jánovi Chomovi

Vážený duchovný otcu, dovoľte, aby sme sa Vám my, pravoslávni veriaci z Bežoviec, poďakovali za Vaše pôsobenie v našej farnosti.

My aj Vy vieme, že to neboli ľahké roky. Prišli ste do rozostavaného chrámu, na ktorého dokončení máte nesmiernu zásluhu. Postavila sa aj farská budova, na postavení ktorej, ste sa taktiež podieľali.

Nemôžeme zabúdať ani na Vaše dochádzanie zo vzdialených Michaloviec. Neodradil Vás ani sneh, ani mráz, ani slnko, ani dažď. Svoje nemoci ste liečili za oltárom, ale chrám nikdy pustý nebol. Vedeli ste, že ktosi tam na Vás čaká a nedel'a bez liturgie nemá zmysel. Nečakali sme Vás iba my, čakal Vás tam aj Kristus, Ktorý z chrámu nikdy neodchádza a Vy ste to dobre vedeli. Aj keď nebola stále naša plná účasť, neodradilo Vás to, slúžili ste, krstili, sobášili, pochovávali a hlavne kázali. Siali ste semeno Božej pravdy do našich srdiec a keď nerástlo podľa Vašich predstáv, vyvíjali ste ešte väčšie úsilie na nive Christovej.

Dozrie hrozno i klas, dozrie ovocie a dozrie aj ľudský vek. Človek sa s radosťou pozerá na ovocie svojej práce a ďakuje Bohu za silu, ktorú mu dal, aby toto ovocie mohlo vyrásť. Čas sejby skončil. Nastal čas zberu – čas odplaty. Hlboko sa pred Vami skláňame a vyslovujeme veľké „Ďakujeme“. Nech Vám Boh odplatí hojnou mierou Vašu sejbu, nech Vaša jeseň života kvitne tými najkrajšími farbami Božej blahodate a lásky, rodinných pohody a porozumenia, pokoja, úcty a lásky najbližších a modlitbami za Vás, za všetkých, ktorí Vás poznajú.

Spasí Vás i Vašu matušku Hospodi na „Mnohaja, blahaja lita“.

Vaši veriaci z Bežoviec

Prvá a druhá júnová nedel'a sa v kronike bežovskej farnosti zapisujú veľkými písmenami. Boli to dva krásne a nezabudnuteľné dni – 28. mája náš duchovný otec, mitr. prot. Ján Choma oslávil 75 rokov a preto sa prvá júnová nedel'a niesla v znamení tohto krásneho jubilea.

Otec Ján v tento deň slúžil zároveň aj svoju poslednú liturgiu na našej farnosti pred odchodom na zaslúžený odpočinok. Otec Ján tu slúžil 15 rokov. Bol to deň spomienok, krásnych vyznaní a vyslovenej vďaky. Spomínali sme na nedele, kedy náš duchovný otec Ján nedel'u, čo nedel'u, sviatok, čo sviatok, celých 15 rokov, prichádzal v čase aj nečase, aby hlásal Božie slovo, prinášal nekrvavú obeť a sial semeno pravdy do našich srdiec a tým utvrdzoval svoje ovečky v pradedovskej viere.

K jeho narodeninám a z vďačnosti za roky pôsobenia na našej farnosti sme otcovi Jánovi vyslovili slová vďaky, odovzdali kytice a malý darček.

V nasledujúcu nedel'u, 8. júna, do nášho chrámu zavítal preosvietený vladyka Juraj z dôvodu odchodu do dôchodku nášho otca Jána a uvedenia do funkcie nového duchovného – d.o. Mgr. Iva Ozimaniča.

Vladyku privítal člen kurátorského zboru starým slovanským zvykom, chlebom, soľou, srdečnými slovami, deti básňou a kyticou kvetov.

Po privítaní začala archijerejská sv. liturgia slúžená vladykom Jurajom, sobranským arcidekanom d.o. Mariánom Čičvákom, mitr. prot. Jánom Chomom a d.o. Ivom Ozimaničom.

Liturgie sa zúčastnil aj starosta obce Bežovce Mgr. Tomáš Tkáč spolu s členmi obecného zastupiteľstva

a ďalší pozvaní hostia. Po liturgii sa slova ujal vladyka Juraj a po vyslovení sľubov ustanovil za zvukov zvonov nového správcu farnosti Bežovce – otca Iva Ozimaniča. Poďakoval sa otcovi Jánovi za jeho službu a celožitovný prínos pravoslávnej Cirkvi v michalovskej eparchii, či už ako jej riaditeľ, alebo ako obetavý duchovný. Poukázal na ťažké začiatky jeho kňazskej služby, ktoré musel so svojou rodinou prekonať, pripomenul aj neľahké roky /1968 – 1990/, ktoré sa nemalou mierou podpísali na zhoršení jeho zdravotného stavu. Po týchto slovách vďaky a uznania mu vladyka odovzdal hramotu a ikonu.

Jeho slová vďaky patrili aj matuške Anne, ktorá sa pevne držala výroku „Muž vybuduje dom a žena svojou obetavosťou a láskou z neho vybuduje domov“, ktorá mu bola silnou oporou, vo všetkom mu pomáhala a tým mu umožnila obstať neochvejne a čestne v jeho náročnej službe. Prihovoril sa aj starosta obce Mgr. Tomáš Tkáč, ktorý mu poďakoval za zásluhu, ktoré dosiahol pri spravovaní pravoslávnej cirkevnej obce v Bežovciach počas 15-ich rokov jeho služby a odovzdal mu pamätné dary. Prihovoril sa aj nastupujúcemu duchovnému s vierou, že spolupráca bude pokračovať vo vychodených šľapajách. Za cirkevnú obec sa dojemnými slovami a kyticou kvetov poďakoval kurátor. Nového duchovného deti privítali milými slovami a kvetmi. Po týchto krásnych slovách vďaky a úcty, ale aj slov plných očakávaní, zaznelo mnohopočetné „Mnohaja i blahaja lita“.

Roman Sadilek

ŽIVOT SVÄTÝCH

Otčenáš proti stafilocokom

Svätá veľkomočnica Marína

Svätá veľkomočnica Marína sa narodila v meste Antiochia v Malej Ázii, v rodine pohanského kňaza. Od útleho detstva neprijíjala matkino mlieko, preto ju dal otec na starosť dojke, ktorá vychovala Marínu v pravoslávnej viere. Keď sa jej otec dozvedel, že sa stala kresťankou, odvrhol ju od seba a prestal sa o ňu starať.

V čase prenasledovania kresťanov rímskym cisárom Diokleciánom (284-305 n.l.) bola svätá Marína vo veku 15 rokov zajatá a uvrhnutá do väzenia. S tvrdou nádejou na Božiu milosť a Jeho pomoc sa pripravovala mladá väzenkyňa k približujúcemu sa podvihu.

Správca Olimvrios, ktorému sa veľmi zapáčila mladá dievčina, sa snažil nahovoriť svätú, aby sa zriekla Christovej viery a stala sa jeho manželkou.

Avšak svätá neochvejne zavrhla ľstivé návrhy. Vtedy dal nahnevaný správca svätú Marínu mučiť. Kruto zbitú svätú Marínu pribili klincami na dosku a trojzubcami jej trhali telo. Samotný správca nevydržal hľadieť na to zverstvo a zakryl si tvár rukami. Svätá sa však držala statočne. Uvrhnutá na noc do väznice, stala sa dôstojnou pre Nebeskú návštevu a tak bola vyľúčena z rán. Potom ju priviazali ku stromu a pálili ohňom. Ledva živá sa svätá modliť: „Hospodine, Ty si ma spravil dôstojnou pre Tvoje Meno prejsť ohňom, sprav ma dôstojnou prejsť aj cez vodu svätého Krstu“.

Počujúc slovo „voda“, správca nariadil utopiť svätú vo veľkej kadi na vodu. Mučienica prosila Hospodina, aby sa tento trest stal pre ňu svätým Krstom. Keď ju ponorili do vody, zrazu sa objavilo svetlo a z neba sa pustila snehobiela holubica, ktorá niesla v zobáčku zlatý veniec. Okovy, ktorými bola spútaná svätá Marína, sa samé rozviazali. Mučienica stála v kúpeli Krstu sláviac Svätú Trojicu – Otca, Syna a Svätého Ducha. Svätá Marína vyšla z kúpeľa skutočne zdravá, bez jedinej známky po popálení. Zárazkom udivený národ začal oslavovať Pravdivého Boha a mnohí, ktorí to videli, uverili. Toto doviedlo správcu do nepríčetnosti, prikázal zabiť všetkých, ktorí vyznajú Meno Christovo. Vtedy zahynulo 15 000 kresťanov. Samotná svätá Marína bola nakoniec sťatá. Utrpenia veľkomočnice opísal očitý svedok udalostí menom Teotim.

Do času obsadenia Konštantinopola križiakmi v r. 1204, sa sv. relikvie veľkomočnice Maríny nachádzali v monastieri Panteoponta. Podľa iných svedectiev sa nachádzali v Antiochii do r. 908 a odtiaľ boli prenesené do Talianska. Jej čestná ruka bola prenesená na Sv. Horu Athos do Vatopedského monastiera.

Pravoslávna Cirkev Christova si ctí pamiatku svätej veľkomočnice Maríny (Margaréty) každoročne 17. júla/ 30. júla.

Róbert IVAN

Svätá veľkomočnica Marína, modli sa za nás hriešnych pred Hospodínom!

Pôsobením modlitby na ľudský organizmus sa nedávno začali zaoberať vedci Gercogskej univerzity v Dareme, v Severnej Karolíne. Prvé získané výsledky výskumu toho, čo vedci doneďavna považovali len za „rapotanie povov“, prekvapili dokonca aj zatvrdilých ateistov.

Vedci pozvali mníchov, mnišky a kňazov rôznych vyznaní, aby sa modlili za 700 pacientov trpiacich chorobami srdca. Lekári niekoľko dní viedli záznamy o stave pacientov, ktoré boli potom odovzdané vedcom.

Prof. Krushoff potvrdil, že zdravotný stav sa u 500 pacientov vďaka modlitbám zlepšil rýchlejšie v priemere o 93 % . „Neviem, ako je to možné“ – vyhlásil profesor. - Môžem iba predpokladať, že posvätné slová modlitby, ako zo strany kňaza, tak zo strany chorých, blahodárne pôsobia na funkcie srdca.

Toto spojenie s Najvyšším vedie pravdepodobne k normalizácii mnohých procesov v organizme“.

Neskôr sa ukázalo, že modlitba zabíja škodlivé baktérie nielen v ľudskom organizme, ale aj vo vode. Peterburgská elektrofyzička Ing. A. Malachovská, ktorá sa už vyše desať rokov zaoberá zdalo by sa nevedeckými javmi, ako sila znamenia kríža, Božieho slova, liečivé vlastnosti svätenej vody, sa vyjadrila o pôsobení modlitby Otčenáš a pravoslávneho znamenia kríža na patogénne mikroorganizmy. Pre výskum boli použité vzorky vody z rôznych zdrojov: studne, rieky, jazerá, v ktorých boli aj rôzne choroboplodné baktérie. Ukázalo sa, že po prečítaní modlitby Otčenáš a požehnaní bakteriálnej kultúry znamením kríža, sa

množstvo baktérií znížilo takmer stonásobne.

Skutočný objav dokazujúci silu modlitby urobil neuro – psychofyziológ prof. V. Slezin. „Mnohí psychiatri, neurológovia poznajú ťažko racionálne vysvetliteľný fenomén, keď sa po modlitbe dostavuje zlepšenie, dokonca sa uzdravujú nevyliciteľné choroby“ – uviedol dr. Slezin. „Čo sa presne deje s mozgom pri modlitbe ukázali experimenty. Požiadali sme ľudí, aby sa horlivo modlili a ich mozog sme počas toho snímali elektroencefalogramom. Doposiaľ sa rozlišovali tri základné úrovne, v ktorých mozog pracuje: rýchly sen, pomalý sen a bdenie.

S prekvapením sme zaregistrovali, že pri modlitbe sa mozog dostáva do štvrtého stavu – „modlitebného bdenia“. V tomto stave je prakticky vypnutý a je prerušená aktívna myšlienková činnosť. Ukázalo sa, že pri modlitbe sa ničia patologické spojenia medzi neurónmi mozgu, pretože človek prestáva myslieť na chorobu. A tak po čase dochádza k úplnému uzdraveniu neraz smrteľne chorých ľudí. Je však potrebné veriť a skutočne sa zo srdca modliť, inak sa liečebný efekt nedostaví“.

zdroj: Credo.ru

ZMLUVA VIERY A LÁSKY

Piate Božie Prikázanie

„Cti otca svojho i matku svoju, ktorú ti dáva Hospodín, tvoj Boh, aby si dlho žil a dobre sa ti vodilo na zemi!“

Rodina od počiatku bola vždy a bude základom spoločnosti, aj Cirkvi. Od výchovy dieťaťa sa odvíja jeho ďalší život. Takisto ako od života jednotlivca sa odvíja život celej spoločnosti. Preto nám Hospodín Boh skrze Mojžiša dáva toto prikázanie, keď hovorí: „Cti otca svojho i matku svoju, ktorú ti dáva Hospodín, tvoj Boh, aby si dlho žil a dobre sa ti vodilo na zemi!“ (Ex 20, 12).

Dodržiavanie piateho Božieho prikázania zabezpečuje poriadok v rodinnom živote, a tým aj v živote celej spoločnosti. Dobrá rodinná výchova má veľkú hodnotu nielen pre duševný, ale aj spoločenský život, o čom svedčí aj motivácia Božieho slova k dodržiavaniu tohto prikázania – „toto rob, ... aby si dlho žil a dobre sa ti vodilo“.

Sám Hospodín Isus Christos, Syn Boží, mal v úcte Svojich pozemských rodičov, poslúchal ich a pomáhal im. Neskôr aj on Sám vystríhal farizejov, ktorí pod tým, že svoj majetok posväcovali pre Boha, odmietali pomoc svojim rodičom, ktorí sa ocitli v núdzi, a tým priamo prestupovali piate prikázanie Božie (por. Mt 15, 4 – 6).

Ctiť si rodičov znamená – preukazovať im úctu, poslúchať ich, pomáhať im a starať sa o nich v ich nemoci a starobe, modliť sa o spasenie ich duše za života i po smrti, vyplniť ich poslednú vôľu, pokiaľ sa neprotiví Božiemu, či ľudskému zákonu. Toto prikázanie nehovorí o tom, kedy a v akej situácii si máme ctiť rodičov, ale priamo hovorí „cť otca i matku svoju“.

Keďže deti vďačia rodičom za veľa, záväzok voči tomu prikázaniu by mal byť pre človeka prirodzený a ľahko splniteľný. Preto naopak, neúcta k rodičom je ťažkým hriechom a podľa Božieho Zákona zasluhuje ťažký trest. V Starom Zákone, kto neposlúchal a zlořečil svojim rodičom, bol vydaný na smrť (por. Ex 21, 15*). Naopak, dodržiavanie tohto prikázania úcty k rodičom, nieslo prislúbenie šťastného a dlhého života. O tom nám svedčia mnohé príklady zo Starého Zákona. Ale takisto nám svedčia aj o tom, akú moc dal Hospodín Boh rodičovskému požehnaniu a kľatbe. „Požehnanie otcov je oporou pre domy synov, - hovorí Hospodín, - no kľatba matkina ich vyvracia,“ (Sir 3, 9*). Ale takisto to platí aj opačne. Rodičov, ktorí sú povinní dať svojim deťom telesnú aj duchovnú výchovu, sv. apoštol Pavol vyzýva, aby zodpovedne a s bážňou pristupovali k výchove detí. „Otcovia, nedráždite svoje deti, ale vychovávajte ich s prísnosťou a v učení Hospodinom“ (Ef 6, 4).

Toto prikázanie nám hovorí predovšetkým o láske a úcte k rodičom, cez ktorých nám Hospodín daroval život, ale aj o úcte k učiteľom a vodcom spoločnosti, úcte medzi sebou navzájom. Ved' duchovní otcovia nás skrze sväté tajiny nanovo rodia pre život v Christovi, a učiteľia viery v nás rozvíjajú tento život, aby bol plnohodnotným. Sv. apoštol Pavol vyzýva kresťanov, aby boli poslušní svojim duchovným vodcom, hovoriac: „Ved' oni bdejú nad vašimi dušami, - a za ne vyjadujú zúčtovanie“ (por. Hebr 13, 17). Takisto, svetské vrchnosti a predstavení spoločenského života sú ustanovení Bohom, aby viedli Boží ľud v pokoji a spravodlivosti. Pavol taktiež vyzýva ctiť si a poslúchať ich, pokiaľ kráčajú podľa Zákona Božieho. A tiež tých, ktorí sú povolani viesť národ vyzýva, aby to robili s radosťou, nie v smútku a bolesti, aby to prinieslo úžitok. „Dávajte otrokom, čo je spravodlivé, - hovorí apoštol, - vediac, že aj vy máte Hospodina v nebi“ (Kol 4, 1).

To, čo znamená toto prikázanie, nás učí Sv. Nikolaj Velimirovič, keď hovorí: „Syn môj, nepovyšuj sa pred svojim neučeným otcom, lebo jeho láska je viac než tvoje vedomosti. Ak by ho nebolo, nebolo by ani teba, ani tvojej múdrosti. A ty, dcéra moja, nevyvyšuj sa svojou krásou nad svoju zhrbenú matku, lebo jej srdce je oveľa krajšie ako tvoj obličaj, a ty, aj tvoja kráska, vyšli z jej útroby. Deti, naučte sa ctiť svojich rodičov a tým sa naučíte ctiť si všetkých ľudí na svete. Toto si zapamätajte a žite podľa tohto prikázania, aby vás žehnal na zemi Boh“.

„Pred šedinami povstaň, ucti si starca, i boj sa Hospodina Boha svojho“ (Lv 19, 32)

otec Nikodím

Boh nám neustále dáva šancu - O milosti Božieho odpustenia

Tento príbeh sa stal v čase krutého prenasledovania Christovej Cirkvi v vtedajšom „sovietskom“ Rusku, v jednej dedine, kde sa práve robila čistka od tých, ktorí neboli pohodlní režimu.

Bolo to v rokoch, keď komunizmus začínal tvrdo upevňovať svoj moc. V čase, kedy každý, kto sa nesklonil pred mocným božikom jedinej všetkoriaadiacej strany, sa stal nepriateľom ľudu a spoločnosti, v čase, kedy neraz „brat vydal brata“, v čase, kedy sa znesväcovali chrámy, vypaľovali dediny, zohavené telá tých, ktorí sa nedali zlomiť, ale zostali verní Bohu, lemovali cesty. Vojna, diktát v akejkolvek podobe, je elementom v živote ľudstva, plným kontrastov pohybujuúcich sa na hrane dobra a zla. Časom, ktorý so sebou nesie smrť, stratu, nenávisť, ale často aj tento krušný čas je časom, kedy človek dozrieva blízkosti Božej, Jeho, neraz záračnej, pomoci, časom, kedy v tej zlobe, ktorá obchádza všetko naokolo, človek stretáva Hospodina Boha a prijíma Jeho odpustenie, ktoré ho naplňa nebeským pokojom, ... lebo, cesty Hospodinove sú nevyspytateľné, ... a predivné sú často Jeho skutky ...

V dedine sa zrazu počas tejto akcie začalo strieľať. Po chvíli zostal na ulici ležať ťažko ranený mladý vojak. Jeho zrak pomaly hasol, ale ešte tichým hlasom šepтал: „Prosím, ... zavolajte mi kňaza“. Jeden z vojakov, ktorý bol blízko neho, si len odpľul a zahundral: „Nech vykapú všetci do jedného!“ Ale jeden z jeho kamarátov sa nad ním sklonil a pošeptal mu, že sa pokúsi nájsť kňaza a odísť. A skutočne, o chvíľu sa vrátil s kňazom k zomierajúcejmu chlapcovi, ktorý tam už len sám ležal v kúte ulice. Ten sa súciteľne sklonil k ťažko ranenému chlapcovi a spýtal sa, či sa chce vyspovedať.

„Áno, chcem sa vyspovedať, - odpovedal vojak už veľmi ťažko dýchajúc. - Vy ste miestny farár?“ „Áno“ - odpovedal mu kňaz. Vtedy chlapec zúfalo zvolal: „Bože, ... Bože môj!“

Trvalo veľmi dlho, kým kňaz odišiel od zomierajúceho. Ale keď odchádzal, tvár mal bledú ako stena a vlasy celkom mokré. Odchádzajúc ešte povedal vojakovi, ktorý ho privolať, aby chlapca zanesli niekde do domu, aby nezomrel na ulici. Ten zavolať ďalších vojakov, a keď podišli bližšie, zomierajúci chlapec, lapajúc po dychu, neustále opakoval: „Odpustil mi! Ten kňaz mi aj tak odpustil!“

„Prečo by ti nemal odpustiť? Ved' je to jeho robota!“ - povedal, ktorí si z tých, čo tam stáli. „Lenže vy neviete, čo som urobil“ - stonal umierajúci a začal svoju spoveď pred svojimi kamarátmi. „Sám som zabil tridsaťdva kňazov, jedných som zaškrtil, iných prebodol, zastrelil. V každej dedine, kde sme prišli, som išiel najprv na faru. Aj tu som to urobil. Kňaza som nenašiel, len jeho otca a dvoch bratov. Pýtal som sa, kde je farár, ale nechceli ho prezradiť, tak som ich všetkých troch zastrelil ... Teraz chápete? ... Tomu kňazovi, ktorý ma vyspovedal, som zabil otca a dvoch bratov, ... a on mi odpustil“.

V duchu si povieme - aký krutý príbeh. Ale tento príbeh

nám približuje a odkrýva veľké tajomstvo, ktoré sa opakuje za každým, keď sa pri sv. tajine pokánia hriešnik v ľúlosti skláňa pred nekonečne milujúciim Hospodínom Bohom a prijíma Jeho spásanosné odpustenie.

Aj On sa k nám so súcitom skláňa, trpezlivo načúva nášmu srdcu, keď sa v skrúšenosťi prichádzame vyznať z chýb a previnení, ktorými sme Ho zradili a urazili. Ako milosrdný Otec nás objíma napriek tomu, že sme svojimi hriechmi kruto umučili a nakoniec aj zabili Jeho Jednorodného Syna, Ktorý prišiel k nám, na tento svet, aby každý, kto v Neho uverí nezahynul, ale mal život večný. Odpúšťa nám a hovorí „Choď v pokoji a viac nehréš!“ a pritom dobre vie, že naša slabá ľudská prirodzenosť je schopná Ho už o chvíľu znova zradiť, zapredať za judášskych tridsať strieborných, vymeniť ho za kúsok falošného šťastia, pohodlia, pomínutelných výhod, ktoré sa o chvíľu stratia. Odpúšťa nám, hoci dobre vie, že sme schopní znova brať do rúk kladivo a klince našich hriechov i vášni, nanovo pribiť Christa na drevo kríža. Ale z tohto kríža znova, každý deň, znejú Hospodinove slová: „Otcé, odpusť im, lebo nevedia, čo činia“. Taká je láska nášho Boha k nám. „Lebo, On si tak zamiloval svet, že dal Svojho Jednorodného Syna, aby nik, kto v Neho uverí nezahynul, ale mal život večný“.

Na istom kráľovskom dvore sa stala jedna udalosť, o ktorej sa neskôr rozprávalo po širokom okolí. Kráľ sa raz vybral spolu so svojou suitou na návštevu k jednému vychýrenému zlatníkovi. Kým kráľ rozprával so zlatníkom, jeho doprovod si prezeral šperky. Po chvíli, keď odišli z obchodu, pribehol nahnevaný zlatník s tým, že mu zmizol veľmi vzácny diamant. Kráľ sa vrátil s celou družinou späť do obchodu. Poprosil zlatníka o džbán naplnený múkou a vyzval

všetkých svojich ľudí, aby ponorili ruky do džbánu a potom ich otvorene vytiahli. Keď to urobili, kráľ dal vysypať džbán a diamant bol tam. To, čo urobil tento panovník, svedčí o jeho múdrosti a veľkodušnosti. Jednoducho, chcel dať zlodějovi príležitosť napraviť to, čo urobil, a nechcel, aby musel byť vystavený potupe a hanbe.

A toto je veľmi pekný príklad toho, čo robí Hospodín Boh, keď nám všetkým cez nenápadnú, ale svätú tajinu pokánia, ponúka šancu napraviť to, čo sa nám v našom duchovnom zápase nevydarilo, čo sme chceli, či nechceli, pokazili. Dáva nám príležitosť k ľúlosti a náprave, aby sme nemuseli byť vystavení zahanbeniu, nie pred týmto svetom, ale hlavne, aby sme neboli odsúdení na potupu večnú.

Práve sv. tajinou pokánia nám dáva Hospodín možnosť nanovo začať naše duchovné zmáhanie - svoj život s Bohom a Jeho Božské odpustenie nám v tomto zápase pomáha, keď nás zjednocuje s Bohom a naplňa našu dušu, náš život tým tajomným pokojom, ktorý nám môže dať iba On, Všemilostivý Hospodín Boh.

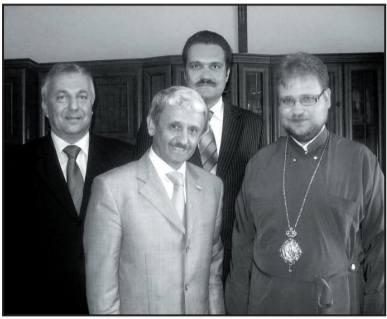
jerej Dušan N. Tomko

ZO ŽIVOTA EPARCHIE

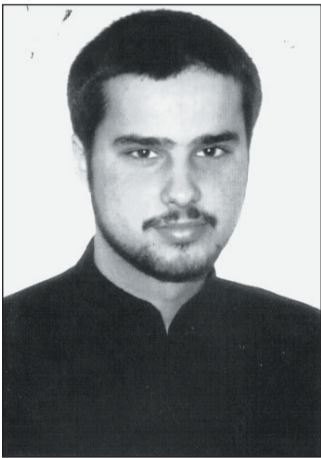
Návšteva predsedu SDKÚ-DS Ing. Mikuláša Dzurindu na našom biskupskom úrade

V pondelok 2. júna 2008 navštívil Úrad Eparchiálnej rady Michalovskej pravoslávnej eparchie v Michalovciach predseda SDKÚ - DS a expremiér Ing. Mikuláš Dzurinda v doprovide poslancov NR SR Martina Pada a Viliama Novotného.

Na stretnutí s preosviäteným vladikom Jurajom, biskupom michalovským a vedením Úradu Eparchiálnej rady Michalovskej pravoslávnej eparchie, sa predseda SDKÚ-DS Mikuláš Dzurinda živo zaujímal o život Pravoslávnej cirkvi na východnom Slovensku.

ZO ŽIVOTA EPARCHIE

14. júna 2008 v chráme Zoslania Sv. Ducha v Úbreží udelil preosviätený vladyka Juraj, biskup michalovský, pri Archijerejskej sv. liturgii miestnemu správcovi a sobranskému arcidekanovi d.o. **Mgr. Mariánovi Čičvákovi právo nosenia zlatého kríža a starú cirkevnú hodnosť ekonóm**, ktorá je predstupňom protjerejskej hodnosti.

Dôstojnému otcovi ekonómovi Mariánovi prajeme v práci pre blaho sv. Christovej Cirkvi veľa Božích milostí, zdravia, telesných i duchovných síl, na

„Mnohaja i blahaja lita“!

biskup Juraj s vedením ÚER MPE v Michalovciach

Srdečne ďakujeme za finančné dary na náš mesačník PRAMEN

Mgr. Viera Janočková 200 Sk

Nech Hospodin Boh požehná darcov hojnosťou milostí z nebies
Mnohaja i blahaja lita!

PRVÁ SV. SPOVEĎ V KOŠICIACH

V nedeľu, 8. júna, pristúpilo v Košiciach sedemnást' detí k svätej spovedi a k svätému prijímaniu.

Svätú liturgiu slúžili o. Imrich Belejkanič, o. Vladimír Spišák, o. Juraj Lovič, o. Štefan Ciba a o. Jozef Nadzam za prítomnosti veľkého počtu veriacich. Slávnostnú liturgiu svojim spevom umocnil spevácky zbor pod vedením dr. Slávky Rudáčkovej.

K deťom, ich rodičom a ostatným členom rodín sa prihovril o. Imrich, ktorý zdôraznil dôležitosť života v Christu a vyzval rodičov a krstných rodičov, aby aj naďalej svoje deti viedli k Bohu a k pravoslávnej viere. Apeloval na mládež, aby bola kontinuálna prepojenosť detí s činnosťou Bratstva pravoslávnej mládeže na farnosti. Vyjadril presvedčenie, že sa už tak ako v minulosti nebudú deti strácať, ale že postupne prejdú do mládeže.

Podľakoval sa otcovi Vladimírovi za úsilie, ktoré vynaložil pri príprave detí k prvej svätej spovedi, vyzdvihol činnosť o. diakona Milana, a tak isto aj brata Matúša Spišáka, študenta 3. ročníka PBF, ktorý sa podieľal svojou pedagogickou činnosťou na príprave detí. Ďakujeme Bohu za Jeho dary a za prejav Jeho milosti.

o. Imrich, správca PCO v Košiciach

BLAHOŽELÁME

V týchto dňoch si krásne jubileum **55 rokov života** pripomína Jeho Blaženosť **Krištof, arcibiskup pražský, metropolita českých zemí a Slovenska**.

Blaženejší vladyka Krištof (vlastným menom Radim Pulec) sa narodil 29. júna 1953 v Prahe.

V r. 1974 bol rukopoložený na diakona a následne na kňaza. Teologické vzdelanie získal na Pravoslávnej Bohosloveckej Fakulte v Prešove (r. 1979). Neskôr študoval na Moskovskej Duchovnej Akadémii (r. 1984) a Bohosloveckej Fakulte Aténskej Univerzity (r. 1987).

V r. 1985 prijal mníšsky postrih v Trojicko - Sergejevskej Lavre s menom Christofor. V r. 1987 mu Blaženejší metropolita Dorotej udelil hodnosť archimandritu. V tom čase vladyka Krištof slúžil ako duchovný v katedrálnom chráme sv. Cyrila a Metoda v Prahe. V r. 1988 bol metropolitom Dorotejom chirotonizovaný na biskupa olomoucko - brnenského. V r. 2000 bol vybraný za arcibiskupa pražského a českých zemí.

Po smrti Blaženejšieho metropolitu Nikolaja, 2. mája 2006, bol na Sneme vo Vilémovce zvolený za prvohierarchu Pravoslávnej Cirkvi v českých zemiach a na Slovensku.

Blaženejší metropolita Krištof je piatym metropolitom, ktorý stojí v čele našej Cirkvi od darovania autokefality Moskovským Patriarchátom v r. 1951.

Aj my sa pripájame s priáním hojnej Božej milosti, zdravia, telesných i duševných síl pre ďalšiu prácu pre blaho Christovej Cirkvi – na Mnohaja i blahaja lita, Blaženejšij vladyko!

*****

Krásne jubileum **55 rokov života** si v týchto dňoch pripomína **mitr. prot. Prof. ThDr. Imrich Belejkanič, CSc.**, správca PCO Košice a tajomník Úradu Eparchiálnej Rady v Michalovciach.

Otec Imrich sa narodil 23. 7. 1953 v Kašove, v trebišovskom okrese.

Teologické vzdelanie získal na Pravoslávnej Bohosloveckej Fakulte v Prešove a Leningradskej Duchovnej Akadémii.

16. 10. 1979 bol vladikom Cyrilom chirotonizovaný na diakona a 23. 10. 1979 na kňaza. V r. 1980 – 83 pôsobil na zástupiteľstve Ruskej Pravoslávnej Cirkvi v Karlových Varoch. V r. 1983 – 86 pôsobil ako duchovný v Levoči.

Počas svojho pôsobenia zastával otec Imrich mnohé funkcie vo vedení Cirkvi., bol arcidekanom, riaditeľom Úradu Eparchiálnej rady. Od r. 1988 pôsobil ako docent, neskôr doktor na PBF PU v Prešove. Od r. 1997 bol prorektorom Prešovskej Univerzity. V r. 2002 bol prezidentom SR menovaný za vysokoškolského profesora.

Od r. 1999 pôsobí ako duchovný v PCO v Košiciach, od r. 2005 ako správca tejto cirkevnej obce.

Veľa síl v práci pre blaho Christovej Cirkvi, zdravie, hojnosť Božích milostí prajeme a u Hospodina vyprosujeme na „Mnohaja i blahaja lita“!

*****

Čas plynie ako voda, ale prináša so sebou aj krásne chvíle života, v ktorých by sa patrilo zastať, poďakovať za všetko, čo bolo, a s nádejou vzniesť modlitbu za to, čo bude. Takým momentom v našom živote býva **50 výročie života**.

Toto krásne životné jubileum si 25. júla pripomína aj brat **Albín Ivanko zo Zemplínskej Širokej**, pracovník Úradu Eparchiálnej Rady v Michalovciach.

Aj my sa touto cestou chceme pripojiť k gratuláciám a zapriať mnohé roky v Božej milosti, v zdraví, pokoji a rodinnom porozumení.

biskup Juraj s vedením ÚER MPE v Michalovciach

*****

Dňa 25. júla 2008 sa krásnych **60 rokov života** dožíva kurátor Pravoslávnej Cirkevnej Obce Sobrance – brat **Milan Stanko**, rodák z obce Inovce (okr. Sobrance).

Preto mu z tejto milej príležitosti chceme zapriať ešte mnohé roky v pevnom zdraví, šťastí, rodinnom porozumení, v hojnej milosti Božej. Aby aj naďalej, tak ako doteraz, rád prichádzal do Božieho domu, kde prislúhuje pri bohoslužbách – teraz už do dokončeného chrámu sv. kniežaťa Vladimíra, pri ktorého stavbe od začiatku aktívne pomáhal, za čo mu tiež v tejto chvíli chceme poďakovať.

Mnohé a blahé roky prajú veriaci farnosti Sobrance

ZO ŽIVOTA EPARCHIE

Z programu vladyka Juraja na mesiac **Júl 2008**

5. 7. /sobota/ Celoeparchiálny odpust na počesť sv. veľkomoravského kniežaťa Rastislava a sv. vyznávača Alexeja Tótha, patrónov eparchie

9.00 hod. Archijerejská sv. liturgia v katedrálnom chráme v Michalovciach

16.00 hod. posvätenie vody a veľká večerňa s litiou pred posviackou chrámu v Dúbravke

6. 7. /nedeľa/ 8.00 hod. posviacka chrámu sv. apoštolov Petra a Pavla v Dúbravke

7. 7. /pondelok/ 7.00 hod. Archijerejská sv. liturgia spolu s prešovským arcibiskupom Jánom v kaplnke kňazského seminára PBF PU v Prešove, následne účasť na slávnostných promóciách absolventov PBF PU

8. 7. /utorok/ pracovné stretnutie s arcibiskupom lublinským a chelmským Abelom (Poľsko)

11. 7. – 12. 7. /piatok - sobota/ spolusluženie odpustových slávností s arcibiskupom przemýslským a novosádeckým Adamom na Sv. Hore Javor v Poľsku

13. 7. /nedeľa/ 9.00 hod. Archijerejská sv. liturgia v chráme sv. Rastislava v Podhorodí

15. 7. – 18. 7. /utorok - piatok/ doprovod Jeho Blaženosti metropolitu Kryštofa pri návšteve Bulharska., stretnutie s Jeho Svätosťou bulharským patriarchom Maximom v Sofii; Plovdiv – Odpustová slávnosť v katedrále sv. veľkomočeníčky Maríny

19. 7. /sobota/ 10.00 hod. akafist k Presvätej Bohorodičke s biskupmi zo zahraničia v lesnej kaplnke Pokrovu Božej Matky v Kašove

16.00 hod. posvätenie vody a veľká večerňa s litiou pred posviackou chrámu v Sobranciach

20. 7. /nedeľa/ 8.30 hod. posvätenie chrámu sv. kniežaťa Vladimíra v Sobranciach a následne Archijerejská sv. liturgia za účasti biskupov zo zahraničia

26. 7. /sobota/ zúčastniť sa slávností v Krásnovciach

27. 7. /nedeľa/ 9.00 hod. Archijerejská sv. liturgia v chráme sv. veľkomočeníka Juraja v Byšte spojená s vysviackou diakona a prinesením ostatkov sv. veľkomočeníka a nezištného lekára Pantelejmona

Filantropia Michalovskej pravoslávnej eparchie za finančnej pomoci mesta Michalovce organizuje Letný detský tábor

BEZ ROZDIELU II.

ktorý sa uskutoční

v dňoch **11.-18. 8. 2008**

v hoteli **LIFE**

na **Zemplínskej Širave**.

Cena tábora pre deti solventných rodičov je 2 500,- Sk

Pre deti, ktoré sú preukázateľne sociálne a zdravotne handicapované bude tento tábor bezplatný !!!

Privítame každú pomoc sponzorov pre tieto deti.

Informácie: **0915 958 321, 0905 688 905**

email: **tabor@filantropiampe.sk**

www.filantropiampe.sk

Tábor podporilo aj

konto orange

v rámci programu **Šanca pre váš región**

ZO ŽIVOTA EPARCHIE

Archijerejská liturgia v Hažine

V nedeľu 22. júna 2008 sa v Pravoslávnej cirkevnej obci Hažín uskutočnila svätá archijerejská liturgia, ktorú slúžil Jeho Preosviatenosť Juraj, biskup michalovský. Spoluslužiacimi boli: mitr. prot. Mgr. Mikuláš Sedlický, správca PCO Hažín, arcidekan okresu Michalovce jerej Mgr. Sergej Barilík a jerej Mgr. Vasyľ Kuzmyk, PhD.

Počas svätej liturgie vladyka Juraj udelil otcovi Mikulášovi Sedlickému titul mitroforný protjerej s právom nosenia mitry.

V závere svätej liturgie sa vladyka Juraj srdečne poďakoval otcovi Mikulášovi za jeho celožitovnú kňazskú službu, vyzdvihol jeho prínos pre Pravoslávnu cirkev a zároveň vyjadril poďakovanie za niekoľkoročné pôsobenie na tejto farnosti. Otcovi duchovnému a jeho matuške boli odovzdané ďakovné hramoty za ich celožitovnú prácu pre Pravoslávnu cirkev a ikona Tajomnej večere.

Vladyka Juraj tiež ustanovil nového duchovného správcu PCO Hažín jereja Vasyľa Kuzmyka.

Larisa Kuzmyková